

tussen de bazaltblokken, zo verborgen, dat hij ons pas bemerkt (en wij hem) als we op vijf meter van hem staan. Hij vliegt laag over zee weg.
N. TINBERGEN.

Libellen. In de nazomer van 1935 viel het ons in Hulshorst, en in September ook op de Beer, op, dat er ongewoon veel libellen waren. Boven het Hulshorster Zand vlogen er zo veel, dat de oude boomvalken van een nest waarbij we geregeld waarnamen, hun jongen soms de hele dag met niets anders voerden; verscheidene malen zagen we daarbij dat de boomvalken op 400—500 m hoogte, misschien nog hoger ook, libellen vingen. Als de libellen zo hoog vliegen, dan is het best mogelijk, dat er vele al trekkend onopgemerkt in ons land zijn gekomen. Sterke libellentrek, zoals ik me die van 15—20 jaar geleden meen te herinneren (op warme namiddagen in de voorzomer), hebben we van de zomer niet gezien. Hebben ook anderen op het voorkomen van libellen gelet dit jaar? Over de soorten kan ik niets zeggen.

Leiden, 25 Sept. 1935.

N. TINBERGEN.

De buren. British Birds van Sept. '35 bevat het volgende wel zeer merkwaardige verhaal. Een paar pimpeltjes hadden hun nest gemaakt in een nestkastje. Boven op dat kastje bouwde een roodborstpaar zijn nest. Alles ging rustig zijn gang totdat de pimpels drie en de roodborstjes vijf eieren hadden. Toen viel er een kibbelpartijtje voor, dat wellicht niet eens echt was. In het pimpelnest bleef het aantal eieren op drie. Toen nu de jonge roodborstjes uit den dop kwamen, gingen de pimpels de roodborsten helpen met voeren en verwaarloosden geheel hun eigen huishouden. Eindelijk vlogen de zoo rijkelijk verzorgde roodborstjes uit en nu schenen de pimpels zich te herinneren, dat zij zelf ook nog een huishouden hadden. De drie eitjes waren dicht gedekt. Daar bovenop legde het wijfje een zevental eitjes die nu behoorlijk werden bebroed en mettertijd vlogen er ook zeven jonge pimpels uit.

Jammer genoeg bevat het artikel geen datums, ik zou wel graag hebben willen weten, hoeveel dagen er verliepen tusschen het kibbelpartijtje en het uit den dop komen van de jonge roodborstjes.
JAC. P. TH.

Een vergissing. Op 13 September woei het hard uit het Zuidwesten. Tegen de avond waren we bij de Zuidpier van de Nieuwe Waterweg op de Beer; het water was snel aan het stijgen, het was springvloed. Bij de hoogwaterlijn verzamelen zich vele meeuwen: tussen de 500 en 1000 Zilvermeeuwen, 200 Grote Mantelmeeuwen, en 50—60 Kleine Mantelmeeuwen. Hierbij voegen zich later nog vele nieuwaangekomenen, o.a. nog 10 Kleine Mantelmeeuwen. De sterns trekken echt, af en toe komen er troepjes Visdieven aanvliegen, moeizaam tegen de sterke wind, laag boven het water blijvend, zo laag mogelijk over de pier vliegend, waar deze juist onder water staat, zodat hij geen opwaartse luchtstroom veroorzaakt. Een troepje van pl.m. 30 dieren is zo juist over de pier heen gekomen, na langzaam de Waterweg overgetrokken te zijn, als er plotseeling van hoog uit de lucht een dolle rosse Grutto als een blok omlaag komt vallen en vlak vóór de sterns invalt. Onder deze ontstaat een grote paniek, ze gaan meteen iets hoger vliegen en ballen zich tot een dichte kluit samen, draaien dan en vliegen met een razende vaart met de wind mee weg, terug over de Waterweg, tot honderden meters uit de kant, tot een eind over het midden! Dan bezinnen ze zich, gaan weer omlaag en komen weer even moeizaam, laag over het water, naar de Zuidpier. Een tweede groep Sterns, die enige honderden meters achter de eerste aankwam, stoorde zich niet aan de „stotende” Rosse Grutto, maar reageerde op de razende vlucht van de geschrokken sterns pas, toen deze bij hen in de buurt kwamen, sloot zich ook aan en maakte eveneens rechtsomkeert. Portielje zou zeggen: zien schrikken doet schrikken.

Het lijkt me, dat de Sterns zo hevig schrokken, omdat de Rosse Grutto, een vogel die hun in gewone omstandigheden, als hij zich „gewoon” gedraagt, niet de minste angst inboezemt, zich zó gedroeg, dat hij vele punten van overeenkomst vertoonde met een stotende roofvogel. Ook ons verging het zo; onze eerste gedachte was: een Slechtvalk. We letten de laatste jaren zo veel mogelijk er op, hoe vogels op roofvogels onder verschillende omstandigheden reageren, en komen steeds meer tot de overtuiging, dat ze daarbij nog meer op de bewegingswijze dan op de vorm letten: voor een stotende vogel zijn ze bang, voor een kalm zeilende of zittende niet. Wel herkennen ze een kalm vliegende en een zittende roofvogel dikwijls als zodanig, want in die omstandigheden „pesten” ze hem dikwijls.
N. TINBERGEN.

GEVRAAGD :

Het Verkade-Album „Paddestoelen”, gevuld en compleet.
Adres: M. E. J. Bok, 't Klooster, Wapenvelde.

Alle Verkade-albums vanaf Lente, compleet en in gegarandeerd goeden staat. Aanbiedingen met prijsopgave (per stuk of per serie) aan W. J. LÜTJEHARMS, Rijksherbarium, Nonnensteeg 1, Leiden.